

Zou voor de Heer iets te wonderlijk zijn?

Preek over Genesis 18:15

Te lezen: Genesis 18:1-15 en 21:1-7
Utrecht-Noord, 18 juni 1989

De tekst voor de prediking van deze ochtend is een hele mooie. 'Zou de Here iets te wonderlijk zijn?' Zou de Here iets te wonderlijk zijn? Het zou best kunnen zijn dat sommigen na deze herhaalde vraag op het puntje van hun stoel zitten en dat ze het liefst nu hard zouden roepen: 'Neen hoor!' Neen, voor de Heer is niets te wonderlijk!

U bent te feliciteren als u zó kunt reageren. Dat moet geweldig zijn: als je zo'n sterk geloof hebt, zo'n onwrikbaar vertrouwen, zo'n niet kapot te krijgen hoop op God, dat je in elke situatie-hoe moeilijk ook-blij en van harte kunt zeggen: 'God is niets onmogelijk! Niet is Hem te wonderlijk!'

U bent te feliciteren. Maar ik vermoed dat u niet een-twee-drie zover bent gekomen. Ik denk dat daar een hele geschiedenis aan is voorafgegaan. Een geschiedenis waarin u geleerd hebt om te vertrouwen op de wonderlijke macht van God. Dat is in ieder geval het Bijbelse patroon. Je moet het leren God te vertrouwen. Het kost tijd op God leren te hopen, in alle omstandigheden van het leven. En God neemt er de tijd voor. Hij maakt er een geschiedenis van. Voor Sara, de vrouw van Abraham, was het niet een zaak van één mooie namiddag om een onwrikbaar vertrouwen in God te krijgen. Op een wonderlijke namiddag klinkt de vraag in het tentenkamp van Abraham: 'Zou de Here iets te wonderlijk zijn?' Maar tussen de tenten hangt dan nog de lach van Sara: 'Ik een zoon?! Kom nou, laat me niet lachen!' Maar ze had het al gedaan. En die lach waaide maar niet zo weg.... Een jaar later was het lachen van Sara nog niet verstomd. Maar toen klonk het anders. De sceptische, bijna schampere lach was nu een vreugdelach geworden. Het wonderlijke was gebeurd. Sara had een zoon gekregen. Ze lacht van blijdschap. In Genesis 21:6 zegt Sara: 'God heeft gemaakt dat ik lach'. Maar toen was Sara wel een jaar verder.... Ze heeft het moeten leren.... Leren kost tijd. En God neemt er de tijd voor.

Zou de Heer iets te wonderlijk zijn? Je moet dat 'wonderlijk' wel helemaal serieus nemen. Een mens kan die vraag niet snel en gemakkelijk beantwoorden: 'Neen hoor, God is niets te wonderlijk!' Daarvoor is het wonderlijk dat God beloofd heeft te doen net even te wonderlijk.

'Abraham, je oude vrouw zal volgend jaar de zoon hebben die ik je beloofd heb!' Dat was Sara net iets te wonderlijk. Ze moest erom lachen.

Een andere wonderlijke belofte: 'Zie de tent van God is bij de mensen en Hij zal bij hen wonen.... en de dood zal niet meer zijn, noch rouw, noch geklaag....'

Zie de tent van God zal bij de mensen zijn... En die wonderlijke belofte hoor je, met op het netvlies van je ogen nog de beelden van de soldaten die in Peking hun eigen bondgenoten neermaaien. Dan kan die wonderlijke belofte net iets te wonderlijk zijn. U bent op belijdenis van geloof in Jezus Christus gedoopt. En toen u in het doopvont stond kreeg u van de voorganger een tekst uit de bijbel mee, als belofte van God voor uw leven als christen:

'Wij weten dat God alle dingen doet medewerken ten goede'.

Er zijn nu ernstige spanningen op uw werk. Uw baan staat op de tocht. Of één van uw kinderen lijdt aan een ernstige ziekte. U moet aan de belofte in die dooptekst denken: 'God doet alle dingen meewerken ten goede...' En dan is die belofte u net iets te wonderlijk. U moet er bijna om lachen.... Net als Sara....

Waarom ik dit zo breed uitmeet? Niet om iets af te doen aan de grootheid van Gods beloften. Niet om het vertrouwen in God en de hoop op God wat te relativieren, omdat je met een te groot vertrouwen weleens van een koude kermis thuis zou kunnen komen. Niet om het wonderlijke van Gods beloften en daden wat minder wonderlijk te maken. Integendeel. Ik meet het lachen van Sara zo breed uit om de ongelofelijke afmetingen van het wonderlijke van Gods beloften en daden te meten. Ongelofelijk zo wonderlijk als het wonderlijke van God is. Letterlijk te gek. Gewoon te mooi om waar te zijn. Voor een nuchter mens die met beide benen in de harde werkelijkheid van deze wereld staat, is het onbegrijpelijk. In het wonderlijke van Gods beloften en daden gaat het om echte wonderen. Daarin gaat het om de fundamenteën van deze wereld en van het menselijk leven.

Abraham en Sara, twee hoogbejaarde mensen, zullen een kind krijgen. Maar dat kan helemaal niet! Zo steekt het leven niet in elkaar! Dat raakt de fundamenteën van ons menselijk bestaan.

'Zou voor de Here iets te wonderlijk zijn?' Wie daar positief op antwoordt, wie zegt: 'De heer is niet te wonderlijk', moet één ding wel weten: Mijn leven wordt ongelofelijk spannend!

Het is de spanning van wat ik een 'werkelijkheidscrisis' zou willen noemen. Het wonderlijk van God raakt aan de fundamenteën van het bestaan. Wie gelooft, neen, ik moet het anders zeggen: Wie het er mee waagt dat God niets te wonderlijk is, die plaatst zichzelf in de spanning tussen de werkelijkheid zoals die nu is en de werkelijkheid van het Rijk van God dat bezig is te komen. Dat gaat ongelofelijk diep, ook in je eigen hart!

Geloven dat de Here niets te wonderlijk is... Dat is bijvoorbeeld het wagen met Jezus' woorden 'Zalig zijn de zachtmoedigen, want zij zullen de aarde beërven'. Je constateert heel nuchter dat op het bedrijf waar je werkt de beste posities worden veroverd door collega's, die het handig en hard spelen. En terwijl je ook heel goed bent waag je het in je eigen carrière met zachtmoedigheid. Je waagt het met die wonderlijke woorden van Jezus dat de zachtmoedigen eens de gehele aarde in de schoot geworpen krijgen. Dat gaat diep! Dat vraagt moed!

Het wonderlijke van God was Sara aanvankelijk te wonderlijk. Ze moest lachen. Soms zou je willen dat christenen, net als Sara, meer zouden durven lachen. Omdat het wonderlijke van God te mooi is om waar te zijn. We glimlachen soms te snel en te vroom. 'Zou de Here iets te wonderlijk zijn?' Een hemelse glimlach verschijnt op het gelaat: 'oh nee broeder, de Here is niets te wonderlijk!' We hoeven niet vromer te zijn dan Sara!

Wie als Sara durft te beginnen mag hopen ook als Sara te eindigen. In het wonderlijke van Gods beloften en daden gaat het om zaken die dwars in gaan tegen de orde van deze wereld en haaks staan op ons eigen hart. Daar moet je niet te snel en te vroom om willen glimlachen. Dan zou je na verloop van tijd die lach weleens op je lippen

kunnen bevriezen. Een verstijfde, verplichte, levenloze glimlach.... Je behoort te glimlachen.... Anders is het geestelijk niet in orde met je.

Sara's lachen begint niet vroom. Maar het heeft wel toekomst. Nou, of dat lachen van Sara in de tent, toen ze hoorde zeggen dat ze binnen een jaar een zoon zou krijgen, niet vroom was... Er is een vorm van twijfel, een vorm van ongeloof die een gestalte van geloof is. 'God, wat u nu zegt is te mooi om waar te zijn; ik kan het niet geloven' Maar hoe het ook zij: Niet vroom, of toch wat vromer dan we dachten toen we haar in lachen hoorde uitbarsten, Sara's lachen heeft wel toekomst!

Na een jaar horen wij haar weer lachen. En nu van vreugde. Ze heeft een zoon! Het is niet toevallig dat ze dan lacht. Ze zal misschien ook van vreugde gezongen hebben. En ongetwijfeld zal ze God ook gedankt hebben. Maar er staat heel nadrukkelijk dat ze lachte. En daarmee wordt de draad van het lachen, een jaar daarvoor, opgenomen. God nam dat lachen, op die warme namiddag, serieus. Hij nam het serieus als een echte, eerlijke, menselijke reactie op het wonderlijke van zijn beloften. God pakte dat lachen van Sara op en ging er mee verder. In zijn genade, liefde en barmhartigheid veranderde hij Sara's ongelovig lachen in een vreugdevol gelovig lachen.

Het lachen van Sara, als eerste reactie op het wonderlijke van God, is geen incident dat bij de geboorte van de beloofde zoon gesloten wordt. Integendeel. Die zoon heet 'Izaäk', wat betekent: 'hij heeft gelachen'. In de naam van Izaäk leeft het lachen van Sara, waar het allemaal mee begon, voort. Tot op de dag van vandaag, in deze kapel! Als een belofte.

Zou de Here iets te wonderlijk zijn?

Ik weet niet in welke moeilijke positie u zich in het leven bevindt. De woorden van God zijn misschien te gek, te mooi om waar te zijn. Wellicht vindt u het eenvoudig belachelijk. Lach dan! God neemt uw lachen serieus. Hij gaat er mee werken als bij Sara

Amen.